

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

- d) veikt neseno sasniegumu un turpmāko iespēju ietekmi uz vidi, uz tiesību, tautsaimniecības, sociālo, ģeopolitisko, reģionālo, kā arī sabiedrības veselības jomu izpēti;
- e) analizēt un novērtēt atbilstīgo Kopienas tiesību aktu piemērošanu;
- f) šajā nolūkā izveidot vajadzīgos kontaktus un organizēt uzklaušanās kopā ar dalībvalstu un trešo valstu parlamentiem un valdībām, Eiropas Savienības iestādēm un starptautiskajām organizācijām, kā arī ar zinātnieku kopienas, uzņēmumu un pilsoniskās sabiedrības pārstāvjiem, tostarp ar vietējo un reģionālo iestāžu tīklu;
2. nolemj, ka Parlamenta atbilstošo komiteju kompetence, kas atbildīgas par Kopienas tiesību aktu pieņemšanu, pārraudzību un īstenošanu šajā jomā, paliek nemainīga, taču pagaidu komiteja var izteikt ieteikumus par veicamajām darbībām vai pasākumiem;
3. nolemj, ka pagaidu komitejas pilnvaras būs divpadsmit mēneši, sākot ar 2007. gada 10. maiju, šo pilnvaru beigās tā iesniegs ziņojumu Parlamentam, kurā vajadzības gadījumā būs iekļauti ieteikumi par veicamajām darbībām vai pasākumiem;
4. nolemj, ka pagaidu komitejā būs 60 locekļi.

P6_TA(2007)0152

Zaudējumu atlīdzināšanas prasības par EK konkurences noteikumu pārkāpšanu

Eiropas Parlamenta 2007. gada 25. aprīļa rezolūcija par Zaļo grāmatu: Zaudējumu atlīdzināšanas prasības par EK konkurences noteikumu pārkāpšanu (2006/2207(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas Zaļo grāmatu: Zaudējumu atlīdzināšanas prasības par EK konkurences noteikumu pārkāpšanu (COM(2005)0672) (Zaļā grāmata par zaudējumiem),
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu par konkurences politiku 2004. gadā (SEC(2005)0805),
- ņemot vērā Parlamenta 1961. gada 15. novembra rezolūciju⁽¹⁾, atbildot uz EEK Ministru padomes prasību Parlamentam, lai ar to apspriežas sakarā ar priekšlikumu par pirmo īstenošanas regulu saistībā ar EEK Līguma 85. un 86. pantu,
- ņemot vērā Komisijas paziņojumu par sadarbību starp valstu konkurences institūcijām un Komisiju, izskatot lietas, kas ir EK līguma 85. un 86. panta darbības jomā⁽²⁾,
- ņemot vērā 2000. gada 23. un 24. marta Lisabonas, 2001. gada 15. un 16. jūnija Gēteborgas, 2001. gada 14. un 15. decembra Lākenas, 2002. gada 15. un 16. marta Barselonas, kā arī 2003. gada 20. un 21. marta, 2004. gada 25. un 26. marta, 2005. gada 22. un 23. marta un 2006. gada 23. un 24. marta Briseles Eiropadomes prezidentūru secinājumus,
- ņemot vērā augsta līmeņa darba grupas ziņojumu "Risinoš problēmas — Lisabonas stratēģija izaugsmei un nodarbinātībai", kuru publicēja 2004. gada novembrī,
- ņemot vērā Padomes 2002. gada 16. decembra Regulu (EK) Nr. 1/2003 par konkurences noteikumu īstenošanu saskaņā ar Līguma 81. un 82. pantu⁽³⁾, Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulu (EK) Nr. 773/2004 par Komisijas īstenotu tiesvedību saskaņā ar EK līguma 81. un 82. pantu⁽⁴⁾ un Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par uzņēmumu koncentrēšanas kontroli⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ OV 61, 15.11.1961., 1409. lpp.

⁽²⁾ OV C 313, 15.10.1997., 3. lpp.

⁽³⁾ OV L 1, 4.1.2003., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 123, 27.4.2004., 18. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 24, 29.1.2004., 1. lpp.

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

- ņemot vērā starptautiskos instrumentus, kas atzīst tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību, jo īpaši Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju, Starptautisko paktu par civiltiesībām un politiskajām tiesībām un Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām, kā arī tiem pievienotos protokolus,
 - ņemot vērā Eiropas Konvencijas par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību 6. pantu un tai pievienotos protokolus,
 - ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas⁽¹⁾ 47. pantu,
 - ņemot vērā Reglamenta 45. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetārās komitejas ziņojumu un Juridiskās komitejas atzinumu (A6-0133/2007),
- A. tā kā konkurences politika vienmēr ir bijusi Eiropas integrācijas projekta daļa un tai ir svarīga nozīme Eiropas Savienības attīstības procesā;
- B. tā kā brīva un neizkropļota konkurence ir būtiski svarīga, lai sasniegtu Lisabonas stratēģijas un Gēteborgas stratēģijas mērķus, kā arī nodrošinātu iekšējā tirgus darbību, likumīgu uzņēmējdarbību, patērētāju interešu aizsardzību un Eiropas Savienības mērķu sasniegšanu, bet pret konkurenci vērsta rīcība negatīvi ietekmē šo mērķu sasniegšanu;
- C. tā kā EK līguma 81. un 82. pants ir tiesību akta noteikumi, kuriem ir tieša ietekme un kuri atbildīgajām iestādēm ir automātiski jāpiemēro; tā kā šie noteikumi ievieš individuālas tiesības, kas valstu tiesu iestādēm ir patiesi jāaizsargā saskaņā ar Eiropas Kopienų Tiesas praksi, it īpaši saistībā ar tiesas spriedumu lietā 26/62⁽²⁾ (*Van Gend un Loos*), kas ir jo īpaši svarīga, jo ir pirmā no šādām lietām;
- D. tā kā ES dalībvalstīs konkurences tiesības īsteno galvenokārt ar publisko tiesību instrumentu palīdzību un tā kā dalībvalstu līmenī pastāv ievērojamas atšķirības un šķēršļi, kas var atturēt potenciālos prasītājus no atlīdzības prasīšanas;
- E. tā kā Tiesa uzskata, ka, neesot Kopienų noteikumiem, kas nosaka cietušo tiesības pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu valsts tiesu iestādēs, katras dalībvalsts tiesību sistēmai ir jānosaka attiecīgās jurisdikcijas tiesas un tribunāli un jāparedz sīki izstrādāti procesuālie noteikumi, kuri reglamentē darbības, lai aizsargātu individuālās tiesības, kuras izriet no Kopienų tiesību aktiem, ar nosacījumu, ka šādi noteikumi nav mazāk labvēlīgi kā tie, kas nosaka līdzīgas dalībvalstu iekšējās darbības (saskaņā ar līdzvērtības principu), un nodrošinot, ka Kopienų tiesību aktos noteikto tiesību īstenošana (efektivitātes princips) netiek padarīta praktiski neiespējama vai pārāk sarežģīta (saskaņā ar efektivitātes principu);
- F. tā kā retos un izņēmuma gadījumos privātas prasības iesniegšana dalībvalstu tiesas kompetences jomās, kā minēts Regulā (EK) Nr. 1/2003 liecina par to, ka ir vajadzīgi pasākumi, lai atvieglotu prasību iesniegšanu par radītājiem zaudējumiem; tā kā šādiem pasākumiem ir jāpanāk, ka ir lielāka atbilstība EK konkurences tiesībām, ņemot vērā dažādos procedūras noteikumus un pamatojumu pierādījumiem dalībvalstīs; tā kā tas nedrīkstētu radīt situāciju, ka uzņēmumi, kas iesaistījušies likumīgā saimnieciskā darbībā, tiek pakļauti nepamatotam riskam, jo tiem jāapmaksā nepamatotas prasības vai jāmaina saimnieciskā darbība, lai izvairītos no lieliem tiesu izdevumiem;
- G. tā kā tiem patērētājiem un uzņēmumiem, kas konkurences noteikumu pārkāpšanas dēļ cietuši zaudējumus, ir tiesības uz atlīdzību;
- H. tā kā jaunākās izmaiņas ES civiltiesību noteikumu jomā, it īpaši attiecībā uz tiesu iestāžu pieejamību, nav saskaņā ar jaunākajām izmaiņām Kopienų konkurences tiesībās iekšējā tirgū;

(1) OV C 364, 18.12.2000., 1. lpp.

(2) Lieta 26/62 NV *Algemene Transport-en Expeditie Onderneming van Gend en Loos* pret Nīderlandes Ieņēmumu dienestu, *Recueil*, [1963], ECR 1.

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

- I. tā kā lietā C-453/99 ⁽¹⁾ Tiesa nolēma, ka, lai nodrošinātu Līguma 81. panta pilnīgu piemērošanu, privātpersonas un uzņēmumi var pieprasīt atlīdzību par zaudējumiem, kas tiem radušies konkurenci ierobežojosa vai to kropļojoša līguma vai rīcības dēļ;
- J. tā kā esošie atlīdzināšanas mehānismi saistībā ar konkurences noteikumu pārkāpšanu Eiropas līmenī negarantē pilnīgu Līguma 81. panta efektivitāti, it īpaši attiecībā uz cietušajām pusēm;
- K. tā kā daudzas dalībvalstis, atļaujot kolektīvas darbības, izskata paņēmienus kā labāk aizsargāt patērētājus, un tā kā atšķirīgi darbības virzieni var izraisīt konkurences kropļošanu iekšējā tirgū;
- L. tā kā jebkuram Komisijas priekšlikumam jomās, kurās tai nav ekskluzīva kompetence, saskaņā ar Līgumu jāatbilst subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem,

1. norāda, ka Kopienas konkurences noteikumi nebūs pietiekami iedarbīgi un to efektivitāte tiks apšaubīta, ja kāds darbojoties nelikumīgi, var izmantot savas priekšrocības tirgū vai nesaņemt sodu par saviem pārkāpumiem tāpēc, ka ir šķēršļi, kas liedz pieprasīt zaudējumu pilnīgu atlīdzināšanu; uzskata, ka ir jāatvieglo prasības iesniegšana tiesā sabiedrisko interešu pārstāvjiem un cietušajām pusēm;

2. uzskata, ka pilsoņiem vai uzņēmumiem, kuriem radies zaudējums konkurences tiesību pārkāpuma dēļ, jābūt iespējai pieprasīt šo zaudējumu atlīdzību;

3. atzinīgi vērtē to, ka Tiesa ir atzinusi cietušo pušu, kurām radušies zaudējumi pret konkurenci vērstas rīcības rezultātā, tiesības iesniegt vienu vai turpmākas prasības, lai saņemtu kompensāciju, un atzinīgi vērtē Komisijas Zaļo grāmatu par zaudējumiem, kā arī ar to saistītos sagatavošanās darbus;

4. lai veicinātu konkurenci nevis tiesāšanos, aicina atbalstīt ātru un miermīlīgu strīdu izšķiršanu ārpus tiesas kārtībā un mierizlīgumu atvieglotu piemērošanu lietās, kas saistītas ar zaudējumu atlīdzināšanu, kas radušies pret konkurenci vērstas rīcības rezultātā un atzīmē, ka gadījumā, kad puse, kura iespējams pārkāpusi konkurences noteikumus, pieprasa un pamato, ka zaudējums ir atlīdzināts pirms tiesas procesa pabeigšanas, to varētu uzskatīt par atbildību mīkstināšanu apstākli, nosakot atlīdzināmo zaudējumu summu; atzinīgi vērtē to, ka konkurences institūcijas Eiropas Savienībā var pildīt institucionālas šķīrējtiesas lomu, administratīvi vadot šķīrējtiesas procedūras, tostarp pēc pušu pieprasījuma ieceļot šķīrējtiesnešus;

5. tāpēc uzskata, ka dalībvalstu tiesību sistēmās jāparedz efektīvas civiltiesību procedūras saskaņā ar kurām var pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu, kuri radušies konkurences tiesību pārkāpuma dēļ;

6. uzskata, ka privātu prasību iesniegšanai jābūt papildinošai un apvienojamai ar publisko tiesību piemērošanu, kas savukārt varētu kļūt stratēģiski noteiktāka un diferencētāka, pievēršot uzmanību svarīgākajiem jautājumiem un nozīmīgākajām lietām; tomēr uzskata, ka šādas prasības nedrīkst būt par attaisnojumu konkurences institūciju nepietiekamai nodrošināšanai;

7. aicina vienoti piemērot Līguma 81. un 82. pantu, neatkarīgi no tā vai lēmumu pieņem administratīva vai tiesas iestāde; uzskata, ka tiesas iestāžu lēmumiem ir jābūt saskaņotiem un tiem jāatbilst vispārējiem drošības un efektivitātes principiem, lai izvairītos no pārkāpumiem un pretrunām Eiropas Savienībā; uzskata, ka mērķis ir panākt procedūras un situāciju, kad valsts konkurences institūcijas vai valsts tiesas iestādes iepriekš pieņemtais galīgais lēmums ir saistošs visās dalībvalstīs, ja vien lietā iesaistītās puses un lietas apstākļi ir tādi paši;

⁽¹⁾ Lieta C-453/99 *Courage Ltd. pret Crehan, Recueil*, [2001], ECR I-6297, un 2006. gada 13. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-295/04 līdz 298/04, *Manfredi* un citi pret *Lloyd Adriatico Assicurazioni SpA* un citiem, ECR vēl nav publicēts.

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

8. uzsver, ka ir svarīgi apmācīt tiesu iestāžu darbiniekus konkurences tiesību jomā, lai nodrošinātu šo iestāžu pieņemto nolēmumu kvalitāti, un ir svarīgi, ka tiesvedību vada kvalificēti speciālisti vai kvalificētas iestādes;
9. uzskata, ka, lai aizsargātu konkurenci un cietušo pušu tiesības, kurām radīts zaudējums, visām tiesu iestādēm, kas īsteno Kopienas konkurences noteikumus, jābūt spējīgām pieņemt provizoriskus pasākumus, nosacīt izmeklēšanas pasākumus un vajadzības gadījumā izmantot savas tiesības veikt izmeklēšanu;
10. uzsver, ka attiecīgo faktu konstatēšanai attiecībā uz Līguma 81. un 82. panta piemērošanu dalībvalstu tiesas iestādēm jāpiešķir tiesības, kas ir vismaz līdzvērtīgas tām, kas piešķirtas valsts konkurences institūcijām, un ka konsekvences nodrošināšanai ir vajadzīgs stiprināt sadarbību starp valsts konkurences institūcijām un valsts tiesas iestādēm, kā arī pašu valsts tiesas iestāžu starpā;
11. uzsver, ka tiesu un pārvaldes iestādēm, kas īsteno Kopienas konkurences noteikumus, jāvadās no vienādiem kritērijiem, nosakot pierādījumu iesniegšanas pienākumu pierādījumu noskaidrošanai un izvērtējot pierādījumus; norāda, ka var būt vajadzīgs ņemt vērā pusēm pieejamās informācijas asimetriju; ierosina, ka tiesu procesos fakti tiek uzskatīti par noskaidrotiem, kad kompetentā tiesu iestāde konstatē cēlonisko saikni starp esošo pārkāpumu un nodarīto zaudējumu;
12. aicina dot visām tiesas iestādēm, kuru kompetencē ir konkurences tiesību īstenošana, iespēju piekļūt informācijai, kas varētu ietekmēt tiesvedības par zaudējumiem iznākumu, tostarp izmantojot otras puses iepriekšēju uzklaušanās, izņemot ārkārtas gadījumus, un piemērojot atbilstošus pasākumus to uzraudzībā; norāda, ka tām jebkurā gadījumā jārespektē profesionālais noslēpums advokātu attiecībās ar to klientiem, attiecībā uz tirgus dalībnieku komercnoslēpumu un tiesību normas par dienesta noslēpumu; aicina Komisiju pēc iespējas ātri sagatavot ziņojumu par konfidenciālas informācijas apstrādi iestādēs, kas piemēro Kopienas konkurences tiesību aktus;
13. mudina dalībvalstis apstiprināt, ka valsts konkurences institūcijas iepriekšējais slēdziens par attiecīgo pārkāpumu, ja tas ir galīgs un apstiprināts kā pamats pārsūdzībai, automātiski pierāda vainu civilajā tiesvedībā par tādiem pašiem strīda jautājumiem ar nosacījumu, ka atbildētājam administratīvajā tiesvedībā bijusi atbilstīga iespēja sevi aizstāvēt;
14. turklāt uzskata par nevajadzīgu apspriest un noteikt prasību ekspertu iecelšanai Kopienas līmenī;
15. uzskata, ka ierosinātajai regulai par noteikumiem, kas jāpiemēro ārpuslīgumiskām saistībām ("Roma II"), vajadzētu nodrošināt apmierinošu risinājumu, izņemot gadījumus, kad konkurenci kropļojoša rīcība ietekmē konkurenci vairāk nekā vienā dalībvalstī, un tāpēc ir jāapsver iespēja iekļaut īpašu noteikumu attiecībā uz šādu gadījumu;
16. mudina valsts tiesu iestādes sadarboties konfidenciālas informācijas aizsardzības jomā un nodrošināt galveno liecinieku programmu efektivitāti; uzskata, ka nesaskaņas, kas radušās saistībā ar piekļuvi šādai informācijai, kas pieejama tām iestādēm, kas iekļautas Eiropas konkurences tīklā, vai tās apstrādi, ir jārisina, Tiesai interpretējot Kopienas tiesību aktus;
17. uzsver, ka prasītājam piespriestajai atlīdzībai ir jābūt kā kompensācijai un tās apmērs nedrīkst pārsniegt patiesā kaitējuma (*damnum emergens*) un zaudējumu (*lucrum cessans*) apmēru, lai izvairītos no netaisnīgas iedzīvošanās, un ka, to piešķirot, ir jāņem vērā cietušās puses spēja mazināt šo kaitējumu un zaudējumu; tomēr uzskata, ka karteļu gadījumā, un ka pirmos pieteikuma iesniedzējus, kas sadarbojas ar konkurences institūcijām liecinieku programmā nedrīkst izskatīt kopā ar pārējiem pārkāpējiem un viņi ir atsevišķi atbildīgi, un ka procenti jāaprēķina sākot ar dienu, kurā izdarīts pārkāpums;
18. uzskata, ka, ikvienā ierosinātajā pasākumā pilnībā jāievēro dalībvalstu tiesību akti, it īpaši attiecībā uz sodoša rakstura zaudējumiem;

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

19. uzsver, ka dalībvalstīm būtu jāņem vērā, ka iespēja izmantot t. s. aizstāvības tālāk nodošanu (*passing-on defence*) varētu kaitēt zaudējumu apmēra un cēloniskās saiknes noteikšanai;
20. atbalsta Eiropas Kopienų Tiesas praksi, ka visām cietušajām pusēm, kurām radīts zaudējums, ir jābūt iespējai iesniegt prasību; uzskata, ka dalībvalstīm, kas paredz noteikumu par netiešu zaudējumu atlīdzināšanu, ir jānodod atbildētājam iespēja apstrīdēt, ka viss vai daļa no zaudējuma, kas radies pārkāpuma rezultātā, ir nodots trešai personai (izmantojot aizstāvības tālāk nodošanu), lai izvairītos no netaisnīgas iedzīvošanās; tāpēc piezīmē, ka ir svarīgi, lai būtu izskatīšanas mehānisms attiecībā uz prasībām par nelielām summām;
21. uzskata, ka ekonomisku, laika un saskaņotības apsvērumu dēļ, cietušajām pusēm jānodod iespēja brīvprātīgi iesniegt kopēju prasību vai nu tiešā veidā vai arī, izmantojot organizācijas, kuru statūtos ir paredzēta šāda darbība;
22. piezīmē, ka daudzos tiesvedības gadījumos starp prasības iesniedzēju un atbildētāju par zaudējumu, kas radies pret konkurenci vērstas darbības rezultātā, to resursi būs nevienlīdzīgi, un šādos gadījumos prasības nedrīkst atturēt no precīzi pamatotu darbību veikšanas, baidoties, ka būs jāapmaksā lieli tiesu izdevumi, tostarp izmaksas, kas radušās atbildētājam, ja prasību noraidīs; tāpēc uzskata, ka tiesu iestādēm ir jābūt iespējai ņemt vērā pušu dažādo ekonomisko stāvokli un attiecīgā gadījumā jāveic vērtējums jau uzsākot tiesvedību; uzskata, ka šo izmaksu summai ir jābūt pamatotai ar objektīviem kritērijiem, kas atbilst prāvas veidam, un tajā jābūt iekļautām visām ar tiesvedību saistītajām izmaksām;
23. iesaka, ka tiesiskās palīdzības programmās, kuras var likumīgi pieņemt, lai atvieglotu privātu prasību iesniegšanu par zaudējumu atlīdzināšanu pret konkurenci vērstas rīcības gadījumos, būtu precīzi jāparedz noteikumi par procesa pārraudzību un šī atbalsta atmaksu, īpaši gadījumos, kad ir panākta vienošanās un pārkāpējam ir jāsedz izdevumi;
24. uzskata, ka valstu termiņam prasību iesniegšanai par Kopienų konkurences noteikumu pārkāpumiem vajadzētu būt vienam gadam pēc Komisijas vai valsts konkurences institūcijas lēmuma pieņemšanas par to, ka šie noteikumi ir pārkāpti (vai pēc šādas procedūras noslēgšanas pārsūdzēšanas gadījumā); uzskata, ka gadījumos, kad šāda lēmuma nav, jābūt iespējai iesniegt prasības zaudējumu atlīdzināšanai saistībā ar Līguma 81. un 82. panta vai Kopienų konkurences noteikumu pārkāpumu jebkurā brīdī laika periodā, kurā Komisijai ir tiesības pieņemt lēmumu par soda noteikšanu par šādu pārkāpumu; uzskata, ka šajā laika periodā nedrīkst ietvert pušu oficiālo sarunu vai samierināšanās procedūras laiku;
25. ierosina noteikt, ka konkurences tiesību pārkāpuma gadījumā nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas prasības iesniegšanas noilguma termiņš beidzas tad, kad Komisija vai valsts konkurences institūcijas vienā vai vairākās dalībvalstīs uzsāk šāda pārkāpuma izmeklēšanu;
26. uzsver, ka privātas prasības iesniegšana par radīto zaudējumu neietekmē Līgumā noteiktās Komisijas pilnvaras vai kompetenci konkurences tiesību jomā;
27. mudina Komisiju pēc iespējas ātri pieņemt vadlīnijas par noteikumiem palīdzības nodrošināšanai pusēm, nosakot radītā zaudējuma apjomu un konstatējot kausālo saikni; turklāt aicina piešķirt prioritāti paziņojuma sagatavošanai par pastāvīgām prasībām, ietverot tajā ieteikumus prasību sagatavošanai un biežāk sastopamo gadījumu piemērus;
28. aicina Komisiju sagatavot Balto grāmatu ar sīki izstrādātiem priekšlikumiem, lai atvieglotu vienas neatkarīgas vai turpmāku privātu prasību iesniegšanu par zaudējumu atlīdzināšanu, kuri radušies Kopienų konkurences noteikumu pārkāpšanas rezultātā, un kurā visaptveroši izklāstīti šajā rezolūcijā izskatītie jautājumi, un vajadzības gadījumā sniedz apsvērumus atbilstoši tiesiskajam regulējumam; aicina Komisiju iekļaut tajā priekšlikums sadarbības pastiprināšanai starp visām iestādēm, kas atbildīgas par Kopienų konkurences noteikumu piemērošanu;

Trešdiena, 2007. gada 25. aprīlis

29. uzskata, ka jebkurai Komisijas iniciatīvai, kas nosaka cietušo pušu tiesības pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu valstu tiesu iestādēs, jāpievieno ietekmes vērtējums;
30. aicina Komisiju ciešā sadarbībā ar kompetentajām dalībvalstu iestādēm strādāt pie tā, lai mazinātu jebkādas pārobežu šķēršļus, kas kavē ES pilsoņus un uzņēmumus aizpildīt pārobežu zaudējumu atlīdzināšanas prasības pieteikumus gadījumos, kad dalībvalstīs pārkāpti Kopienas konkurences noteikumi; uzskata, ka vajadzības gadījumā Komisijai jāīsteno juridiski pasākumi, lai novērstu šādus šķēršļus;
31. mudina tās dalībvalstis, kuru pilsoņiem un uzņēmumiem vēl nav šādu efektīvu tiesību pieprasīt zaudējumu atlīdzināšanu, atbilstīgi pielāgot savas civilprocesuālās tiesības;
32. uzsver, ka Parlaments jābūt vienam no likumdevējiem konkurences tiesību jomā un tādēļ to regulāri jāinformē par privātu prasību iesniegšanu;
33. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt Parlamenta rezolūciju Padomei, Komisijai, dalībvalstu valdībām un parlamentiem, kā arī sociālajiem partneriem.

P6_TA(2007)0153

Daudzpusējs nolīgums par Eiropas Kopējās gaisa telpas izveidi

Eiropas Parlamenta 2007. gada 25. aprīļa rezolūcija par priekšlikumu Padomes lēmumam par daudzpusējā nolīguma noslēgšanu starp Albānijas Republiku, Bosniju un Hercegovinu, Bulgārijas Republiku, Horvātijas Republiku, Eiropas Kopienu, Islandes Republiku, Bijušo Dienvidslāvijas Maķedonijas Republiku, Norvēģijas Karalisti, Serbiju un Melnkalni, Rumāniju un Apvienoto Nāciju Organizācijas Pagaidu pārvaldes misiju Kosovā par Eiropas Kopējās gaisa telpas (ECAA) izveidi

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Komisijas priekšlikumu Padomes lēmumam (COM(2006)0113) ⁽¹⁾,
- ņemot vērā tā 2006. gada 17. janvāra rezolūciju par Kopienas aviācijas ārējās politikas programmas izstrādāšanu ⁽²⁾,
- ņemot vērā Reglamenta 103. panta 2. punktu,
- A. tā kā saistībā ar Rumānijas pievienošanos ES pret to ir jāattiecas citādi, nekā pret pārējām valstīm, un tā kā uz Bulgāriju, neskatoties uz tās pievienošanos, attiecas drošības klauzula par drošības interesēm, un tāpēc pret to ir jāattiecas kā pret trešu valsti;
- B. tā kā Padome ir pieņēmusi Komisijas ierosināto pagaidu nolīgumu, un tā kā šis pagaidu nolīgums jāratificē visām tā pusēm;
- C. tā kā Eiropas Kopējās gaisa telpas (ECAA) nolīgums ir svarīgs pamatnolīgums, kurš nosaka ar aviāciju saistītus jautājumus attiecībā ar Rietumbalkānu valstīm, īpaši Islandi un Norvēģiju, un tā kā tas kalpo kā paraugs turpmākiem šāda veida nolīgumiem ar trešām valstīm,

⁽¹⁾ OV vēl nav publicēts.

⁽²⁾ OV C 287 E, 24.11.2006., 84. lpp.